Dosarul 1ra-1139/2014

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIŢIE

DECIZIE

02 iulie 2014 mun. Chişinău

Colegiul penal în componenţa:
preşedinte – Petru Ursache,
judecători – Ghenadie Nicolaev şi Constantin Alerguş,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de avocatul Violeta Sîrbu în numele inculpatului Cobîleanu Gheorghe şi de inculpatul Cara Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 25 martie 2014, în cauza penală privindu-i pe

Cobîleanu Gheorghe Serghei, *născut la 20 octombrie 1996, originar şi domiciliat în r-nul Ungheni, s. Negurenii Vechi.*

Cara Ion Chiril, *născut la 10 septembrie 1985, originar şi domiciliat în mun. Chişinău, str. Mihai Sadoveanu, 26/1, odaia 41;*

Termenul de examinare a cauzei:
Prima instanţă: 02.01.2014 – 22.01.2014;
Instanţa de apel: 25.02.2014 – 25.03.2014;
Instanţa de recurs: 27.05.2014 – 02.07.2014.

CONSTATĂ:

1. Prin sentinţa Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 22 ianuarie 2014, adoptată în ordinea procedurii simplificate de judecare a cauzei în baza probelor administrate la faza urmăririi penale:

- **Cobîleanu Gheorghe** a fost recunoscut vinovat şi condamnat, cu aplicarea prevederilor art. 364^1 alin. 8 Codul de procedură penală şi art.70 alin. (3) Cod penal, în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la 6 ani închisoare şi în baza art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, la 2 ani închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracţiuni, prin cumul parţial al pedepselor aplicate, lui Cobîleanu Gh. i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 7 ani închisoare, cu ispăşirea pedepsei în penitenciar pentru minori.

Măsura preventivă - starea de arest s-a menţinut, pînă la data cînd sentinţa va deveni definitivă, cu calcularea termenului pedepsei din data reţinerii 09.11.2013, ora 22.30 min.

- **Cara Ion** a fost recunoscut vinovat şi condamnat, cu aplicarea prevederilor art. 364^1 alin. 8 Codul de procedură penală, art. 34 alin. (2) lit. b) şi art.82 alin. (2) Cod penal, în baza art. 145 alin. (2) lit. i), j) Cod penal, la 12 ani închisoare şi în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, la 2 ani şi 6 luni închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracţiuni, prin cumul parţial al pedepselor aplicate, lui Cara I. i s-a stabilit definitiv pedeapsa de 13 ani închisoare, cu ispăşirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Conform prevederilor art.85 Cod penal, la pedeapsa aplicată prin prezenta sentinţă, i s-a adăugat parţial încă 2 luni de închisoare din pedeapsa neexecutată stabilită prin încheierea Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 30.10.2013, prin care a fost înlocuită pedeapsa stabilită prin sentinţa Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 20.03.2013, în baza art. 152 alin. (l) Cod penal, de muncă neremunerată în folosul comunităţii pe un termen de 76 zile de închisoare. Astfel, lui Cara I. i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 13 ani şi 2 luni închisoare, cu ispăşirea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Măsura preventivă - arestul, în privinţa lui Cara I. s-a menţinut, pînă la data cînd sentinţa va deveni definitivă, cu calcularea termenului pedepsei din data reţinerii 10.11.2013, ora 01.50 min.

Acţiunea civilă înaintată de succesorul părţii vătămate Cămilă A. s-a admis parţial, cu dispunerea încasării în mod solidar de la inculpaţii Cara I., Cobîleanu Gh. şi reprezentantul legal al minorului Bucătari I. în beneficiul acesteia, prejudiciul material în sumă de 16 000 lei, ca cheltuieli suportate în legătură cu serviciile funerare a defunctului şi prejudiciul moral în suma de 60 000 mii lei, în total suma de 76 000 mii lei.

Prin aceeaşi sentinţă au fost condamnaţi şi inculpaţii Boldurescu I. şi Tonu V., în privinţa cărora sentinţa nu s-a contestat.

2. Pentru a pronunţa sentinţa instanţa de fond, *în fapt*, a constatat că, la 09.11.2013, în jurul orei 18:00, Cara I., cunoscînd cu certitudine că Cobîleanu Gh. este minor 1-a atras la săvîrşirea infracţiunii de omor, şi anume, aflîndu-se la domiciliul său, în odaia nr. 41, de pe str. Mihail Sadoveanu 26/1 din mun. Chişinău, fiind în stare de ebrietate alcoolică, în rezultatul unui conflict cu Placintă V., împreună cu minorul Cobîleanu Gh., urmărind scopul omorului intenţionat al victimei, acţionînd cu o deosebită cruzime, i-au aplicat lui Plăcintă V. multiple lovituri cu pumnii, picioarele şi cu un cuţit de bucătărie în regiunea capului, drept urmare victima a căzut jos, iar în timp ce aceasta se afla la podea, i-au aplicat o lovitură în regiunea capului cu un picior din lemn, după care folosind, pe rînd, acelaşi cuţit de bucătărie, indicat mai sus, i-au aplicat lui Plăcinta V. mai mult de 10 lovituri în regiunea gîtului şi a feţei.

Tot atunci, Cara I. i-a transmis lui Cobîleanu Gh. un amortizator din metal, de la automobil, iar ultimul cu obiectul nominalizat i-a aplicat lui Plăcintă V. două lovituri în regiunea capului, de la care ultimul a decedat pe loc.

Totodată, s-a constatat, că în timp ce Cara I. împreună cu Cobîleanu Gh. îi aplicau lovituri victimei Plăcintă V., şi anume, în momentul în care Cobîleanu Gh. a lovit victima cu amortizatorul din metal, aceştia au fost văzuţi de Başmacenco V. şi Cara I. atunci 1-a ameninţat pe Başmacenco V. spunîndu-i că: „tu eşti următorul”, aceasta fiind apreciată ca o ameninţare reală, cunoscînd despre faptul că uşa apartamentului este încuiată cu lacătul, Başmacenco V. a părăsit apartamentul, coborînd pe la balconul casei.

La fel, s-a constatat, că Tonu V. şi Boldurescu I., cunoscînd cu certitudine faptul că Cobîleanu Gh. este minor, l-au atras la săvîrşirea infracţiunii de vătămare intenţionată medie a integrităţii corporale, şi anume, la 27.07.2013, aproximativ la ora 14:00, Tonu V., Boldurescu I. şi Cobîleanu Gh., aflîndu-se în construcţia nefinisată de lîngă casa nr. 15 de pe bd. Mircea cel Bătrîn din mun. Chişinău, în rezultatul unui conflict cu Ciobanu A., i-au aplicat multiple lovituri cu pumnii şi picioarele peste cap şi cutia toracică, cauzîndu-i ultimului, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 2020/D din 21.08.2013, vătămări corporale medii.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanţa a reţinut că *în drept*, faptele inculpatului Cobîleanu Gh., întrunesc elementele constitutive ale infracţiunilor prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. i) şi j) Cod penal, după semnele calificative, *omorul unei persoane, săvîrşit de două persoane, cu deosebită cruzime* şi art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, după semnele calificative, *vătămarea intenţionată medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii, care nu este periculoasă pentru viaţă şi nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătăţii, fie de o pierdere considerabilă şi stabilă a mai puţin de o treime din capacitatea de muncă, săvîrşită de două sau mai multe persoane.*

În drept, acţiunile inculpatului Cara I., întrunesc elementele constitutive ale infracţiunilor prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. i) şi j) Cod penal, după semnele calificative, *omorul unei persoane, săvîrşit de două persoane, cu deosebită cruzime* şi art. 208 alin. (1) Cod penal, adică *atragerea minorilor la activitatea criminală, săvîrşite de o persoană care a atins vîrsta de 18 ani*.

3. Legalitatea şi temeinicia sentinţei de condamnare în termenul şi modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Cobîleanu Gh., prin care acesta a solicitat casarea sentinţei, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei noi hotărîri, potrivit căreia să-i fie stabilită o pedeapsă mai blîndă pentru cele săvîrşite, iar acţiunea civilă să fie satisfăcută parţial, cu stabilirea unui cuantum mai mic al prejudiciului cauzat, deoarece nu dispune de mijloace financiare pentru a-l achita.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău 25 martie 2014, s-a respins, ca nefondat, apelul declarat de inculpatul Cobîleanu Gh., cu menţinerea sentinţei instanţei de fond fără modificări.

5. În motivarea soluţiei adoptate, instanţa de apel a menţionat că, vinovăţia inculpatului în săvîrşirea infracţiunilor incriminate nu se contestă, instanţa nu se va expune asupra acesteia, însă cît priveşte solicitarea privind redozarea pedepsei stabilită inculpatului Cobîleanu Gh., instanţa de apel a relevat următoarele.

Din materialele cauzei s-a constatat cu certitudine că Cobîleanu Gh. a comis infracţiunile imputate, iar acţiunile inculpatului au fost corect calificate în baza art. 145 alin. (2) lit. i) şi j) Cod penal, după semnele calificative, *omorul unei persoane, săvîrşit de două persoane, cu deosebită cruzime* şi art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal, după semnele calificative, *vătămarea intenţionată medie a integrităţii corporale sau a sănătăţii, care nu este periculoasă pentru viaţă şi nu a provocat urmările prevăzute la art. 151, dar care a fost urmată fie de dereglarea îndelungată a sănătăţii, fie de o pierdere considerabilă şi stabilă a mai puţin de o treime din capacitatea de muncă, săvîrşită de două sau mai multe persoane.*

Privitor la pedeapsa aplicată instanţa de apel a conchis că instanţa de fond, la stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, şi, în conformitate cu stipulările art. 7, 75 Cod penal, a ţinut cont de gravitatea infracţiunii săvîrşite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum şi de scopul pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului. La fel, corect au fost reţinute următoarele circumstanţe atenuante: recunoaşterea faptelor invocate în rechizitoriu, solicitarea examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală. Ca circumstanţă agravantă s-a stabilit, săvîrşirea unui cumul de infracţiuni. Totodată, instanţa de fond a ţinut cont şi de faptul că Cobîleanu Gh. se caracterizează drept o persoană cu un comportament negativ, în permanenţă lipsea de la ore, se află la evidenţă la Secţia Minori şi Moravuri CPR Ungheni.

De asemenea, Colegiul penal a reiterat că instanţa de fond la stabilirea cuantumului pedepsei a ţinut cont de faptul că inculpatul Cobîleanu Gh., fiind minor a săvîrşit un cumul de infracţiuni grave şi excepţional de grave, iar aceste circumstanţe, conform prevederilor art. 79 Cod penal, se consideră excepţionale şi instanţa de fond corect a aplicat pedeapsa închisorii pentru fiecare articol în parte sub nivelul minim prevăzute de lege pentru infracţiunile săvîrşite.

Cu referire la solicitarea apelantului de a-i micşora cuantumul acţiunii civile înaintate de succesorul părţii vătămate, Colegiul penal a constatat că, instanţa de fond justificat a dispus încasarea în mod solidar de la inculpaţii Cara I., Cobîleanu Gh. şi reprezentantul legal al minorului Bucătari I. în beneficiul succesorului legal al părţii vătămate Cămilă A., prejudiciului material cauzat în sumă de 16 000 lei, drept

cheltuieli suportate în legătură cu serviciile funerare a defunctului şi prejudiciul moral în suma de 60 000 lei.

Prin urmare, instanţa de apel a conchis că pedeapsa numită lui Cobîleanu Gh. este legală şi întemeiată, proporţională faptelor comise, cît şi circumstanţelor reale şi personale, corect constatate de către instanţa de fond, sentinţa fiind legală şi întemeiată, iar apelul este nefondat şi pasibil respingerii.

6. Nefiind de acord cu decizia instanţei de apel, în partea aplicării pedepsei, avocatul Sîrbu V. în numele inculpatului Cobîleanu Gh. şi inculpatul Cara I., au atacat-o cu recursuri ordinare.

6.1. Potrivit recursului declarat de avocatul Sîrbu V. în numele inculpatului Cobîleanu Gh. se solicită casarea sentinţei şi deciziei instanţei de apel, rejudecarea cauzei şi pronunţarea unei noi hotărîri, prin care lui Cobîleanu Gh. să-i fie aplicată o pedeapsă mai blîndă.

În argumentarea celor solicitate, recurentul face trimitere la prevederile art. 414 Cod de procedură penală, specificînd că deşi acestea sunt obligatorii, nu au fost respectate întocmai la judecarea prezentei cauze în ordine de apel. Soluţia instanţei de apel contravine prevederilor art.419 Cod de procedură penală, conform căruia, rejudecarea cauzei de către instanţa de apel se desfăşoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanţă, iar în fapt, instanţa de apel, ca circumstanţă agravantă a invocat, săvîrşirea unui cumul de infracţiuni grave şi deosebit de grave şi faptul că Cobîleanu Gh. se caracterizează drept o persoană cu un comportament negativ, în permanenţă lipsea de la ore, se află la evidenţa la Secţia Minori şi Moravuri CPR Ungheni.

Instanţa nu a ţinut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, ignorînd faptul că inculpatul a recunoscut vinovăţia, a făcut declaraţii referitor la faptele comise şi a participat activ la descoperirea crimei, se căieşte sincer de cele comise.

La fel, apărătorul menţionează că instanţele la aprecierea prejudiciului moral şi material, au ignorat faptul că inculpatul este educat şi întreţinut doar de mama sa, care mai are la întreţinere şi educare încă un copil minor şi nu are posibilitate să restituie părţii vătămate prejudiciul care a fost stabilit de instanţă.

Deşi instanţa de fond a invocat că în privinţa lui Cobîleanu Gh. a fost aplicată o pedeapsă mai blîndă decît cea prevăzută de lege, în conformitate cu art. 79 Cod penal, se opinează că pedeapsa pe un termen de 7 ani închisoare este oricum prea aspră, ţinînd cont de faptul că el fiind minor nu ştie să aleagă priorităţile şi să prevadă consecinţele faptelor sale atunci cînd este influenţat şi manipulat de o persoană adultă care se afla într-o stare agresivă şi provoacă stare de frică prin faptul că ar putea fi pedepsit în caz de nesupunere la cerinţele acestui adult agresiv.

În concluzie, apărătorul a specificat că în privinţa inculpatului Cobîleanu Gh. a fost aplicată o pedeapsă prea aspră fiind ignorat principiul individualizării răspunderii penale şi pedepsei penale, reiterînd că protecţia drepturilor copilului necesită o atenţie

deosebită din partea societăţii şi în mod special din partea celor care participă în procesul de înfăptuire a justiţiei.

În baza celor expuse, în drept, recurentul îşi întemeiază recursul pe prevederile expuse în art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală.

6.2. Potrivit recursului declarat de inculpatul Cara I., se solicită redozarea pedepsei de 13 ani şi 2 luni, stabilite în privinţa sa prin sentinţă, din motiv că instanţa de fond nu a luat în consideraţie toate circumstanţele atenuante existente la caz în privinţa sa.

7. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1^1) Cod de procedură penală, procurorul a depus referinţă privind opinia sa asupra recursurilor declarate, menţionînd că argumentele invocate în recurs privind aplicarea unei pedepse mai blînde în privinţa lui Cobîleanu Gh. şi Cara I., sunt neîntemeiate, iar instanţa la individualizarea pedepsei în privinţa ultimilor a ţinut seama de prevederile art. 75 Cod penal şi pedeapsa aplicată este în limitele sancţiunilor normelor penale vizate.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate, pentru următoarele considerente.

Avînd în vedere că, la caz, sunt declarate două recursuri: din partea avocatului Sîrbu V. în numele inculpatului Cobîleanu Gh. şi de inculpatul Cara Ion, Colegiul penal se va expune mai întîi în privinţa celui declarat de apărătorul inculpatului Cobîleanu Gh..

8.1. Astfel, potrivit dispoziţiei art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanţa de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanţei de apel, fără citarea părţilor, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanţa de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanţei de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanţele de fond şi de apel la judecarea cauzei.

În speţă, se reţine că recurentul invocă temeiul prescris de pct. 10) al normei menţionate, care stipulează că, hotărîrea instanţei de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanţele de fond şi de apel, în cazul în care s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale. Prin urmare, recurentul nu este de acord cu cuantumul pedepsei stabilite prin sentinţă şi decizia instanţei de apel în privinţa inculpatului Cobîleanu Gh. şi solicită aplicarea unei pedepse mai blînde pentru fapta săvîrşită de acesta.

Verificînd recursul în acest aspect, Colegiul menţionează că chestiunea de

individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei şi autorului, avînd ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancţiunea normei penale, la caz, cea prevăzută de art. 145 alin. (2) lit. i) şi j) Cod penal şi art. 152 alin. (2) lit. e) Cod penal.

Prin urmare, la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere gradul de pericol social al faptei săvîrşite, urmînd ca celelalte două criterii alăturate şi distincte, persoana infractorului şi împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală să fie avute în vedere după ce instanţa şi-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activităţii infracţionale ori gradul de pericol social concret al faptei săvîrşite, şi anume că, în urma acţiunilor inculpatului o persoană a decedat, iar alteia i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

Pedeapsa se consideră echitabilă cînd aceasta impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvîrşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

La fel, pedeapsa este echitabilă şi atunci cînd este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni atît de către condamnat, precum şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blîndă nu este suficientă pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvîrşirii de noi infracţiuni, iar o pedeapsă prea aspră generează apariţia unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecinţe contrare scopului urmărit.

Astfel, reieşind din textul hotărîrii atacate se constată că instanţa de apel, adoptînd soluţia de respingere a apelului declarat de inculpatul Cobîleanu Gh. şi menţinînd sentinţa instanţei de fond în privinţa lui, potrivit căreia acesta a fost condamnat definitiv la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar pentru minori, a avut în vedere scopul şi criteriile de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 61, 75 Cod penal, a ţinut seama de recunoaşterea vinovăţiei, de faptul că infracţiunile se atribuie la categoria celor greve şi deosebit de grave, modul cum au fost săvîrşite, adoptînd o soluţie corectă în acest aspect.

De asemenea, instanţa de apel a avut în vedere circumstanţele atenuante: recunoaşterea faptelor invocate în rechizitoriu, solicitarea examinării cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală şi circumstanţa agravantă - săvîrşirea unui cumul de infracţiuni. Totodată, în motivarea soluţiei adoptate instanţa de apel a specificat că corect instanţa de fond a ţinut cont de faptul că Cobîleanu Gh. se caracterizează drept o persoană cu un comportament negativ, în permanenţă lipseşte de la ore, se află la evidenţa la Secţia Minori şi Moravuri CPR Ungheni.

Mai mult, Colegiul penal consideră criticele apărătorului referitor la asprimea pedepsei aplicate minorului Cobîleanu Gh., drept nefondate, dat fiind că la aprecierea

cuantumului pedepsei în privinţa ultimului, instanţa de fond a ţinut seama de exigenţele art. 79 Cod penal şi corect i-a aplicat pedeapsa închisorii inculpatului pentru fiecare articol în parte sub nivelul minim prevăzute de lege pentru infracţiunile săvîrşite.

Prin urmare, constatările instanţei de apel în partea ce ţin de menţinerea sentinţei fără modificări sunt întemeiate, legale şi motivate, constatări pe care instanţa de recurs şi le însuşeşte şi asupra cărora nu consideră necesar de a mai reveni.

Or, modalitatea de executare aleasă şi cuantumul pedepsei aplicate pentru infracţiunile săvîrşite de Cobîleanu Gh., este în acord cu principiul proporţionalităţii avînd în vedere faptele comise şi urmările produse.

Totodată, Colegiul conchide că, pedeapsa a fost stabilită corespunzător gravităţii faptei şi personalităţii autorului, în raport cu pericolul social concret al faptei comise şi atitudinea procesuală a inculpatului. Din această perspectivă, corect a apreciat instanţa de fond că inculpatul va putea fi reeducat doar prin aplicarea unei pedepse cu închisoarea pe un termen de 7 ani, sub limita minimă prevăzută de lege.

La fel, Colegiul reţine că criticile formulate de recurentă au format obiect de discuţie la judecarea cauzei penale în instanţa de fond şi apel şi, cărora instanţele de judecată ierarhic inferioare, le-au dat o motivare corespunzătoare, argumentată şi pe larg expusă în prezenta decizie, avînd în vedere şi faptul că verificînd hotărîrea atacată în raport cu prevederile art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, temeiuri de casare a hotărîrii atacate, nu s-au stabilit.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută în pct. 10) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, deci nu persistă temeiul de casare a soluţiei adoptate de instanţa de apel, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanţa de apel în limitele legii, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

Referitor la soluţionarea acţiunii civile înaintate de succesorul părţii vătămate Cămilă A., în cadrul procesului penal, Colegiul penal menţionează că soluţia adoptată de instanţa de fond, care ulterior a fost menţinută şi de instanţa de apel, este una corectă, adoptată în conformitate cu exigenţele art. 219-225 Cod de procedură penală.

Or, instanţa de recurs consideră corecte statuările instanţei de apel, prin care s-a menţionat că ţinînd cont de practica CtEDO privitor la modul de încasare a prejudiciului moral (Opinia comună privind satisfacţia echitabilă *//Buletinul CSJ a RM8-9/24, 2012),* cît şi de prevederile art. 1423 Cod Civil, conform căruia, mărimea compensaţiei pentru prejudiciul moral se determină de către instanţa judecătorească reieşind din caracterul şi gravitatea suferinţelor psihice şi fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie al autorului prejudiciului, (dacă vinovăţia este condiţie a răspunderii), şi de măsura în care această compensare poate aduce satisfacţie persoanei vătămate. Caracterul şi gravitatea suferinţelor psihice sau fizice le apreciază instanţa judecătorească, luînd în consideraţie circumstanţele în care a fost cauzat

prejudiciul (locul, timpul, vîrsta etc), precum şi statutul social al persoanei vătămate. Mărimea prejudiciului moral nu depinde de mărimea prejudiciului material.

Prin urmare, în speţă, dauna morală se exprimă prin faptul că partea vătămată Cămilă A. a avut puternice suferinţe psihice şi trăiri sufleteşti, în legătură cu decesul lui Plăcintă V., iar cuantumul acestuia a fost stabilit de instanţe în limite rezonabile, potrivit exigenţilor legislaţiei în vigoare.

În consecinţă, raportînd situaţia reţinută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul concluzionează că la judecarea cauzei în ordine de apel, instanţa de apel a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar recursul declarat de inculpat este vădit neîntemeiat şi urmează a fi respins ca inadmisibil.

8.2. Cu referire la recursul declarat de inculpatul Cara I., instanţa de recurs îl declară inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile pentru declararea recursului pot fi invocate doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanţa de apel.

Revenind la cauza penală ce face obiectul recursului, Colegiul constată că, sentinţa, a fost contestată cu apel numai de către inculpatul Cobîleanu Gh., apel care a fost respins ca neîntemeiat. Astfel, inculpatul Cara I. nu a declarat apel, fapt ce echivalează cu neutilizarea căii ordinare de atac de către autorul recursului ordinar, ceea ce confirmă că inculpatul a fost de acord cu sentinţa prin care a fost recunoscut vinovat şi condamnat, cu aplicarea prevederilor art. 364^1 alin. 8 Codul de procedură penală, art. 34 alin. (2) lit. b) şi art.82 alin. (2) Cod penal, în baza art. 145 alin. (2) lit. i) şi j) Cod penal, la 12 ani închisoare şi în baza art. 208 alin. (1) Cod penal, la 2 ani şi 6 luni închisoare.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracţiuni, prin cumul parţial al pedepselor aplicate, inculpatului i s-a stabilit definitiv pedeapsa de 13 ani închisoare, cu ispăşirea pedepsei în penitenciar de tip închis şi conform art.85 Cod penal, la pedeapsa aplicată, i s-a adăugat pedeapsa neexecutată de 2 luni închisoare stabilită prin încheierea Judecătoriei Ciocana, mun. Chişinău din 30.10.2013, astfel, stabilindu-i pedeapsa definitivă de 13 ani şi 2 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

Or, instanţa de recurs reţine că, în conformitate cu art. 420 alin. (4) Cod de procedură penală, nu poate fi atacată cu recurs sentinţa şi decizia instanţei de apel în privinţa căreia persoanele indicate în art.401 Cod de procedură penală nu au folosit calea apelului ori au retras apelul, dacă legea prevede această cale de atac.

Călăuzitoare în acest sens sunt şi prevederile din pct. 8 din Hotărîrea Plenului Curţii Supreme de Justiţie a RM din 30.10.2009, nr. 9 - Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală *//Buletinul CSJ a RM 5/4, 2010,* potrivit căreia se specifică că din prevederile art.420 alin.(4) Cod de procedură penală rezultă că

exercitarea recursului este condiţionată de utilizarea prealabilă a apelului, în cazul în care legea prevede această cale ordinară de atac.

Persoanele indicate în articolul 401 Cod de procedură penală, care nu au folosit calea de atac a apelului, pot declara recurs numai dacă prin hotărîrea atacată a fost modificată soluţia primei instanţe şi prin aceasta s-a înrăutăţit situaţia recurentului. Procurorul care nu a declarat apelul este titularul recursului ordinar în cazul în care a fost admis apelul părţii apărării.

Inculpatul condamnat care nu a atacat cu apel sentinţa primei instanţe poate ataca cu recurs decizia prin care, în urma admiterii apelului procurorului, s-a aplicat o măsură de siguranţă şi a fost modificată soluţia dată în latura civilă, numai sub aspectul acestor modificări aduse sentinţei, dar nu cu referire la existenţa vinovăţiei şi la aplicarea pedepsei care au rămas stabilite prin sentinţă, nefiind casate în apelul procurorului. Pe de altă parte, inculpatul care nu a atacat sentinţa de condamnare cu apel, iar pedeapsa aplicată i-a fost majorată în urma admiterii apelului procurorului poate declara recurs împotriva deciziei instanţei de apel numai cu privire la aplicarea pedepsei, dar nu la existenţa vinovăţiei sau la alte chestiuni ale sentinţei menţinute de instanţa de apel.

La caz, instanţa de recurs reiterează că prin soluţia de respingere a apelului declarat de inculpatul Cobîleanu Gh., cu menţinerea sentinţei fără modificări, nu s-a agravat cu nimic situaţia inculpatului Cara I. şi în asemenea condiţii, Colegiul conchide că, recursul ordinar declarat de inculpatul Cara I., este inadmisibil ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece recurentul nu a utilizat calea ordinară de atac – apelul.

9. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Violeta Sîrbu în numele inculpatului Cobîleanu Gheorghe şi de inculpatul Cara Ion, împotriva deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 25 martie 2014, în cauza penală privindu-i pe Cara Ion Chiril şi Cobîleanu Gheorghe Serghei, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunţată integral la 23 iulie 2014.

Preşedinte Petru Ursache

Judecători Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguş